

סדר הלימוד ליום נ"א אייר (כ"ו לעומר)

סדר לקוטי מוהרר"ן הי"מ"י:

תורה קנג

ענין קבלת פני תלמיד-חכם. כי הלבנה אין לה אור מעצמה כלל, רק היא מקבלת אור מהשמש. הינו על-ידי שהלבנה היא כמראה מלפשת, על-ידי-זה מקבלת אור מהשמש, ומתנוצץ ממנה אור להאיר על הארץ. אך אם הי'ה גשמה עב וחסוד בלתי מלפשת, לא הי'תה יכולה לקבל אור השמש כלל. וכן התלמיד והרב, הם בחינת חמה ולבנה כמבאר במקום אחר (לעיל בסי' ו' אות ה. וע"ע בליקו"ת סי' צ"א). ואם התלמיד יש לו פנים, הינו בחינת אנפין נהירין, בחינת מראה מלפשת, אזי יכול לקבל פנים, לקבל אור פני הרב. ואזי ראוי שהרב, יתראה עצמו בתוך פני התלמיד המקבל פניו, כמו בכל מראה מלפשת, שכל העומד בנגדה רואה את עצמו בתוך המראה. כן מחיב גם כן כאן, שהתלמיד יקבל פני הרב, הינו שיקבל פני הרב לתוכו, שיתראה בתוכו פני הרב. וזהו קבלת פנים, הינו קבלת פנים מממש כנ"ל.

וזהו דוקא אם יש להתלמיד פנים, הינו אנפין נהירין, שהם בחינת מראה מלפשת כנ"ל. אך אם אין לו פנים, הינו שהוא בחינת אנפין חשוכין, אזי אין יכול לקבל פנים, כנ"ל לענין חמה ולבנה. ובודאי אין מתראה בתוכו פני הרב, כמו העומד נגד כל דבר עב וחסוד. ועל ידי זה אפשר לדעת, אם הוא משקע בתאות ממון, כי אם אין רואה את עצמו בו, יודע שהוא בבחינת אנפין חשוכין, שהוא בחינת המשקע בתאות ממון כמבאר

במקום אחר (לעיל בסימן כ"ג ע"ז שם). וכן כל אחד נגד חברו, אפשר לו לדעת על-ידי-זה. כי כל אחד שיצא מתאות ממון יותר מחברו, נקרא בנגדו צדיק, במבאר במקום אחר (שם).

וזה שכתוב (דברים ה): **פנים בפנים וכו'**, הינו בשעת מתן תורה היו ישראל בבחינת אנפין נהירין, והיו יכולים לקבל פנים דקדשה, הינו שיתראה בתוכם פנים דקדשה כנ"ל. וזהו פנים בפנים, שפנים דקדשה היה בתוך פניהם, בבחינת קבלת פנים כנ"ל. וזהו דבר ה' עמכם, שהדבור היה מדבר עם כל אחד, ויוצא מכל אחד מישראל, מאחר שנכלל בתוכו פנים דקדשה כנ"ל: אך מי שהוא עזות פנים, אין לו פנים דקדשה, ואינו יכול לקבל פנים כנ"ל, ועל-כן אמרו רבותינו, זכרונם לברכה (גדרים כ): "כל מי שיש לו עזות בידוע שלא עמדו רגלי אבותיו על הר סיני":

התורה קודם

דע, כי יש יראות נפולות וכל היסורין והדינים שיש לאדם, כלם הם מהיראות הנפולות שנפלו לתוך זה הדבר שהוא מתפחד ויש לו יסורין ממנו. והם בבחינת (שבת ע"ז): חמש אימות אימת חלש על הגבור, שאף שהוא נגד הטבע, שהגבור יפחד מהחלש, אך שהוא מחמת היראה העליונה שנפלה ונתלבשה באלו הדברים. ועל כן הם במספר חמש, כנגד חמש גבורות, שהם חמש אותיות מנצפ"ך כפולים. וצריך להעלות היראות הנפולות, לשרשם למקומם. ומקום היראה היא בלב, כמו שפרש רש"י: דבר המסור ללבו של אדם נאמר בו "ויראת" (קדושים יט). והיראה צריכה להיות עם דעת, כי בלא דעת נאמר (איוב ד): "הלא יראתך כסלתך". והדעת צריך להיות בלב, כי גם עכו"ם יש לו

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'זעד - צאמר מוזהרני"ת זצ"ל "צדק צנני מקוזה שדך צאחד מספרי רבנו יהיה תיקון לכ"ט" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

דעת, אך הוא בלא לב. אך עקר הדעת כשהוא בלב, כמו שכתוב (דברים ד): "וידעת היום והשבות אל לבבך", כמו שכתוב (שם כ"ט): "ולא נתן לכם לב לדעת" דיקא. וכשמחבר הדעת שבלב עם היראה ששרשה ומקומה בלב, אזי נאמר (משלי ב): "אז תבין יראת ה' ודעת אלקים תמצא":

והנה כתיב (שם כ"ט): "מלך במשפט יעמיד ארץ", הינו על ידי משפט מעמיד ומעלה היראה, שהיא בחינת ארץ, כמו שכתוב (תהלים ע"ו): "ארץ יראה". ומשפט, הוא מה שהאדם שופט ודן עצמו על כל דבר ודבר שעושה, טרם שידינו אותו למעלה. ועל ידי מה שהוא בעצמו שופט את עצמו נצול מדין שלמעלה, כי 'כשיש דין למטה אין דין למעלה' (מדרש רבה שופטים פרשה ה'). וכיון שאין עליו דין אין צריכה היראה לפל ולהתלבש למטה, ואין צריך לירא משום דבר, ואין לו רק יראה העליונה, יראת הרוממות: (עין כל זה לעיל בהתורה, מי שרוצה לטעם טעם אור הגנוז, בסימן ט"ו, שם מבאר כל זה באריכות):

סדר קצור לקווי מוהר"ן הי"ד:

ענין קבלת פני תלמיד חכם - קנג

א התלמיד והרב הם בחינת חמה ולבנה, ואם התלמיד יש לו פנים הינו בחינת אנפין נהירין, אז יכול לקבל אור פני הרב עד שיתראה בפניו אור פני הרב ממש, וכמו שהלבנה מקבלת אור השמש. וזהו ענין קבלת פני תלמיד-חכם, הינו קבלת פנים של הרב לתוך הפנים שלו ממש, אך אם התלמיד אין לו פנים דהינו שהוא בבחינת אנפין חשוכין על ידי שהוא משקע בתאות ממון אז אין מתראה בתוכו פני הרב. וכן מי שהוא עזות פנים אין לו

גם כן פנים דקדושה ואינו יכול לקבל פני הרב בהפנים שלו כנ"ל:

להעלות יראות נפולות – קנר

א העצה היוצאת מהמאמר הזוה מענין שעלידי התבודדות שאדם דן ושופט את עצמו מלמטה ועל-ידי-זה אין עליו דין מלמעלה, ואז אין צריך לירא משום דבר ועל-ידי-זה מעלה היראה לשרשה לדעת, שידע ממי יתירא וכו' כבר מבאר מזה באריכות לעיל בסימן ט"ו עין שם:

סדר יפני מוהר"ן ה"ה

טו והנה זכיתי להיות אצלו על שבת חנכה ושמעתי תורה נפלאה (לקוטי מוהר"ן סימן ל') וכתבתי אותה לפניו ודברתי עמו הרבה ואחר כך נסעתי לקהלת קדש נעמירוב וקבל אותי אבי בסבר פנים יפות ונתן לי מתנה והייתי מצפה שם בנעמירוב שיזדמן לי עגלה למאהלוב ולא נודמנה לי ונתישבתי בדעתי למה לי להמתין שם טוב לי שאסע לברסלב אולי יזדמן לי שם עגלה וארויח שבתוך כך אהיה אצלו וזכרוננו לברכה וכן עשיתי וחזרתי ונסעתי לברסלב ובאתי לשם ביום שלישי בערב ואני עדין לא קדשתי את הלבנה באותו החדש, ואותה הלילה היתה האחרונה של זמן קדוש הלבנה, והיה ענן וחשך גדול ולא נראה שום רשם בעלמא של הלבנה והיה לי צער ושאלתי אם רבנו זכרוננו לברכה כבר קדש הלבנה השיב לי שכבר קדש הלבנה והיה לי צער ביותר וגם בלא זה התנברה עלי עצבות, ומחמת זה ביותר ואחר כך נכנסתי אליו באותה הלילה ושאל אותי על מה אתה במרה שחורה כל כך, ושתקתי, ונענה אחד ואמר לו בשביל שאין הלבנה נראית על כן פניו זעופות ענה

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'טוּ ◀◀ אָמַר מִוֹהַרְנֵי"ת זִצ"ל "עָדָּה לֹא מִקֻּוּהָ שִׁדְדָה לְאַחַד מִסְפְּרֵי רַבָּנָנוּ יְהִיָּה תִיקוּן לְכַל"◀◀
◀◀ אָמַר "חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאַנְחָה" שְׁע"י יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ◀◀

רַבָּנָנוּ זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה וְאָמַר הַתְּפִלָּל לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל־זֶה, הַשִּׁבְתִּי לוֹ כְּבָר בְּקִשְׁתִּי מִהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל־זֶה, וְאָמַר הַתְּפִלָּל עוֹד, וְעָנָה אֶחָד וְאָמַר בְּשִׁבְלִי, שְׂאֲנִי רוֹצֵה שְׂאֲתָם תִּתְפַּלְלוּ עָלָיו עֲבוּר זֶה וּבְאַמַּת לֹא עָלָה עַל דַּעְתִּי לְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ עַל זֶה אֵף עַל פִּי שְׁהִיָּה לִי צַעַר גָּדוֹל מִעֲנִין הַלְּבָנָה, אֲבָל הָיוּ לִי דְבָרִים הַכְּרִחִים יוֹתֵר שְׁהִיִּיתִי צָרִיד שְׁיִתְפַּלֵּל עָלַי, עַל כֵּן לֹא מָצָאתִי לְבִי לְהַטְרִיחַ לְפָנָיו גַּם בְּשִׁבְלִי זֶה וְעַמְדָנוּ קָצַת לְפָנָיו בְּתוֹךְ כֶּךָ בָּא אֶחָד וְאָמַר שְׁהַלְּבָנָה מִתְחַלֵּת לְהַתְרָאוֹת מְעַט מִתוֹךְ הָעֲנָנִים עָנָה רַבָּנָנוּ זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה וְאָמַר תִּלְדָּה מִיָּד וְתִכְרַף כְּשִׁתְרָאָה אוֹתָהּ כְּפִי מִה שְׁהִיָּה בְּתוֹךְ הָעֲנָנִים רַק שְׁתְרָאָה אוֹתָהּ תִכְרַף תְּבָרַךְ בְּרַכַּת הַלְּבָנָה בְּלִי עֲכוּב וְיִצְאֵתִי לַחוּץ וְהִיִּתָּה הַלְּבָנָה מְכֻסָּה בְּעֲנָנִים רַק שְׁנִרְאִית מְעַט וְלֹא זִרְזֵתִי עֲצָמִי כְּפִי פְקַדְתוֹ וּבְתוֹךְ כֶּךָ נִתְעַלְמָה לְגַמְרִי וְהָיוּ לִי יִסּוּרִים בְּיוֹתֵר כִּי נִתְבַּיִשְׁתִּי לַחֲזוֹר אֵלָיו, מִחֲמַת שְׁלֹא קִיַּמְתִּי כְּדְבָרָיו וְעַמְדָתִי שָׁם מְעַט וְתִלִּיתִי עֵינַי לְמָרוֹם וּבְקִשְׁתִּי מִהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ קָצַת וְנִרְאֵתָה הַלְּבָנָה יוֹתֵר מִבְּתַחֲלָה, וְתִכְרַף בְּרַכַּתִּי בְּרַכַּת הַלְּבָנָה וְנִכְנַסְתִּי אֶצְלוֹ זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה בְּשִׁמְחָה:

וְתִכְרַף כְּשִׁבְאֵתִי לְפָנָיו עָנָה וְאָמַר הֲלֹא רָאִיתֶם שְׁעַתָּה הוּא אִישׁ אַחַר לְגַמְרִי וְהָיָה לוֹ נִחַת גָּדוֹל וְעָנָה וְאָמַר עָלַי וְעַל כָּל אַנְשֵׁי־שְׁלֹמֵנוּ אִם אַתֶּם הֵייתֶם בְּשִׁמְחָה הִיִּתָּה טוֹבָה גְדוֹלָה לְהַעוֹלָם אַחַר כֶּךָ דְּבִרְנָנוּ עָמוֹ קָצַת וְאַחַר כֶּךָ סִפֵּר לְפָנָי וּלְפָנָי חֲתָנוּ רַבִּי יִצְחָק זְכוֹרָנוּ לְבִרְכָה מַעֲשֵׂה נוֹרָאָה מִעֲנִין מִזֵּל טוֹב מִזֵּל טוֹב (חַי מוֹהַר"ן סִימָן פ"ב) וְאַחַר כֶּךָ צִוָּה שְׂאֲנַחְנוּ נֹאכַל עָמוֹ יַחַד כִּי הַמְנַהֵג הָיָה בְּעֵת שִׁישְׁבָנוּ אֶצְלוֹ שְׁבַחַל לֹא אָכַל עָמוֹ יַחַד רַק לְפַעְמִים כְּשִׁהָיָה אִיזָה עֵת רָצוֹן וּבְדִיחָא דַּעֲתָהּ הָיָה מְצִוָּה שְׁנֹאכַל עָמוֹ יַחַד וְאִזּוֹ בְּלִילָה הַנְּזַכָּר לְעִיל הָיָה גַם כֵּן שְׁעַת רָצוֹן וְשִׁמְחָה קָצַת וְצִוָּה

שְׁנֵאֵכֶל עִמּוֹ, וְאֵכְלָנוּ יַחַד הוּא זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה וְחֵתְנוּ הַנַּ"ל וְאֲנֹכִי
 וּבִתּוֹךְ הַסְּעָדָה שָׁמַע שְׁאֶחָד מֵאֲנָשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ הָיָה גַם בֵּן מְקַדֵּשׁ אֶת
 הַלְבָּנָה, וְאָמַר בְּרַבֵּת הַלְבָּנָה בְּהַתְּעוֹרְרוֹת וְהַתְּלַהּבוֹת מֵעִמְּךָ
 הֵלֵב כְּדָרְךָ אֲנִישֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ, וְהוּטֵב לְרַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה מְאֹד מְאֹד
 וְהַתְּחִיל לְדַבֵּר מִזֵּה וְעַל יְדֵי זֶה נִסְתַּיֵּב הַדְּבָר עַד שֶׁגָּלָה תוֹרָה
 נִפְלְאָה לְפָנֵינוּ עַל פְּסוּק (מְלָכִים־ב ב): וַיְהִי נָא פִי שְׁנַיִם בְּרוּיָחָךְ אֵלַי
 (לְקוּטֵי מוֹהַר"ן סִימָן ס"ו) וּכְבֹר יְדוּעַ אֲצִלָּנוּ שְׁעַל כָּל דְּבוּר וְדְבוּר
 שְׁזָכִינוּ לְשִׁמְעַ מִפִּי הַקָּדוֹשׁ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה, אָנוּ צְרִיכִין לֵאמֹר כַּמָּה
 פְּעָמִים: אֵלְמָלֵא לָא אֶתִּינָא לְעֵלְמָא אֵלָא לְמִשְׁמַע דָּא דִּי, מְכַל־שְׁכַן
 כְּשִׁזְכִּינוּ לְשִׁמְעַ הַמְּשִׁךְ כְּזֶה אֲשֶׁרִי אֵזֶן הַשּׁוֹמְעִים וְנִתְּעַכְבְּתִי שָׁם
 עַד שֶׁשָּׁבַת וְעַל שֶׁבֶת־קֹדֶשׁ בָּאוּ אוֹרְחִים, וְאֶחָד מֵהֶם הָיָה מֵאֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל וְסֵפֶר רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה עִמּוֹ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁבוּדָאִי
 בְּהַכְרַח שְׁהָיוּ לוֹ גַּעְגּוּעִים לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, מֵאַחַר שִׁזְכָּה לְהִיּוֹת שָׁם
 וְעַל יְדֵי זֶה נִסְתַּיֵּב הַדְּבָר שְׁאֶמַּר רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה עַל הַשְּׁלַחַן
 תוֹרָה נוֹרָאָה (שָׁם) מֵעַנִּין שְׁבִירוֹת מְנִיעוֹת וְכוּ' וְכֵן אַחַר כָּךְ
 בְּמוֹצָאֵי שֶׁבֶת קֹדֶשׁ אָמַר גַּם בֵּן תוֹרָה נוֹרָאָה (שָׁם) מֵעַנִּין הַמְּשַׁכֵּת
 רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ וְכוּ':

וְאַחַר שֶׁבֶת בְּסִמּוּךְ גְּזֵדְמִן לִי עֲגָלָה וְקַבְּלָתִי רְשׁוֹת מֵאֵתוֹ קֹדֶם אֹר
 הַיּוֹם, כִּי הָיִיתִי נִחְפָּז מְאֹד וְנִכְנַסְתִּי לְחֻדְרוֹ לְקַבֵּל רְשׁוֹת כַּנְּחֻג,
 וְלֹא הָיָה נֵר בְּחֻדְרוֹ כִּי הוּא זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָה שָׁכַב עֲדִין עַל מַטָּתוֹ
 וְרָצִיתִי לְהַכְנִים נֵר וְאָמַר שְׂאִין צְרִיכִין, וְקַבְּלָתִי רְשׁוֹת מִפְּנֵי
 בְּחֻשְׁכַּת לִילָה וְדַבַּרְתִּי עִמּוֹ מְעַט כִּי כָבֵד דַּבַּרְתִּי עִמּוֹ הַרְבֵּה קֹדֶם
 נְסִיעָתִי לְנַעֲמִירוֹב וְאַחַר כָּךְ, וְנִסְעָתִי לְמֵאֵהֶלֹב וּבָאתִי לְמֵאֵהֶלֹב
 וּמָצָאתִי אֶת חוֹתְנִי בְּבֵיתוֹ כִּי בָּא בְּסִמּוּךְ אַחַר נְסִיעָתִי מִשָּׁם
 לְבַרְסֵלֵב וְקַבְּלָתִי פָּנָיו, וּבְיַדָּאִי לֹא הִסְבִּיר לִי פָּנִים יְפוֹת כִּי הֵיטֵב

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'זעח - צמור מוזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
צמורני"ת "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

חָרָה לֹא עַל זֶה בְּנִ"ל:

סדר לקווי עיצות היימיות:

בְּשָׂבָאִים עַל מַחְשַׁבְתּוֹ הַרְהוּרֵי זְנוּת, וְהוּא מְשַׁבֵּר תְּאֵוֹתוֹ וּמְסִיחַ דַּעְתּוֹ מֵהֶם, זֶהוּ עֵקֶר הַתְּשׁוּבָתוֹ וְתִקּוּנוֹ עַל פְּגַם הַבְּרִית שְׁפָגָם מִקֶּדֶם, כָּל אֶחָד כְּפִי עֲנִיָּנוּ, כִּי זֶהוּ בְּחִינַת הַתְּשׁוּבָת הַמְּשֻׁקֵּל מִמֶּשׁ. עַל־כֵּן אֵל יִפְּלֵ בְּדַעְתּוֹ כְּשֶׁרֹאֶה שְׂמַתְגַּבְּרִים עָלָיו הַרְהוּרֵים רָעִים וּמְגַנְיִים מְאֹד, כִּי אֲדַרְבָּא זֶהוּ דִּיקָא תִּקּוּנוֹ וְתְשׁוּבָתוֹ, כִּי דִּיקָא עַל־יַד־זֶה שְׂבָאִים עָלָיו עֲתָה אֵלֹהֵי הַרְהוּרֵים וְהוּא מְתַגַּבֵּר עֲלֵיהֶם, עַל־יַד־זֶה דִּיקָא הוּא עֵקֶר תִּקּוּנוֹ וְתְשׁוּבָתוֹ בְּנִ"ל, וּבְזֶה הוּא מוֹצִיא נִיצוּצֵי הַקֶּדְשָׁה שְׁנִפְּלוּ עַל־יַדֵּי פְּגַם הַבְּרִית, וְאִזּוֹכָה לְתִקּוּן הַבְּרִית, וְעַל־יַד־זֶה זֹכָה לְהַזְדַּבֵּק הַחֲכָמָה וְהַקּוֹל וְכוּ' (כמ"ש בַּפְּנִים), וְזֹכָה לְשָׁלוֹם, שְׁעַל־יַד־זֶה יְכוּלִין לְמַשֵּׁךְ כָּל הָעוֹלָם לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ (שם סי' כז).

ג כְּשֶׁאָדָם מְכַנֵּים בְּתוֹךְ שְׂכָלוֹ מַחְשַׁבּוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, אִזִּי נִתְמַעֵט קְדוּשַׁת שְׂכָלוֹ כְּפִי הַמָּקוֹם שֶׁל הַמַּחְשַׁבָּה פְּגוּמָה שְׂהַכְנִים בְּתוֹךְ מַחְשַׁבְתּוֹ, וְעַל זֹאת הַמַּחְשַׁבָּה פְּגוּמָה מְתַלְקָטִים וּמְתַחַבְּרִים כָּל הַמַּדּוֹת וְכָל הַתְּאֵוֹת רָעוֹת וּמְגַנְיֹת. נִמְצָא שְׂכָל הַפְּגָמִים וְכָל הָעוֹנוֹת וְהַחֲטָאִים חֵם וְשָׁלוֹם, כָּלֵם אֵינָם בָּאִים כִּי אִם עַל־יַדֵּי פְּגַם הַמַּחְשַׁבָּה. עַל־כֵּן צָרִיד כָּל אָדָם לְשָׁמֵר מְאֹד אֶת שְׂכָלוֹ וּמַחְשַׁבְתּוֹ, שְׂלֹא יִכְנֵם בְּמַחְשַׁבְתּוֹ שׁוֹם מַחְשַׁבָּה חִיצוֹנָה וְלֹא שׁוֹם חֲכָמָה חִיצוֹנָה. וְזֶה עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה וְתִקּוּן עַל כָּל הָעוֹנוֹת, כְּשֶׁמְתַגַּבֵּר לְגַרְשׁ כָּל הַמַּחְשַׁבּוֹת חִיצוֹנִיּוֹת מִדַּעְתּוֹ וְשְׂכָלוֹ, כִּי הַשְּׂכָל הוּא הַנְּשָׂמָה, וְכִשְׁמַקְדֵּשׁ שְׂכָלוֹ, הֵינּוּ נִשְׁמָתוֹ, עַל־יַד־זֶה מְגַבִּיהַ וּמְשִׁיב הַכֹּל לְשָׁרְשׁוֹ, וְזֶה עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה (שם סי' לה).

ד כְּשֶׁאָדָם חוֹשֵׁב מַחְשַׁבּוֹת רָעוֹת, שְׂהֵם טְפָשׁוֹת הַלֵּב, הוּא מְטַמְטֵם

את הלב, בבחינת ערלת-לב, ובזה הוא מטמטם בחינת החלל של הבריאה, ונחשב כאלו החרیب את העולם. אבל כשחושב מחשבות טובות, זהו בחינת תקון הבריאה. ועל-ידי-זה שמטהר הלב ומגרש ממנו המחשבות רעות וחושב מחשבות טובות, יזכה לעשות נסים ומופתים בעולם (שם סי' מט).

הכל תקון האדם וקלקולו, חם ושלום, הכל תלוי במחשבה שבלב, כי עקר היצרין הם המחשבות והחכמות שבלב, כי מחשבות טובות הם יצר טוב ומחשבות רעות הם יצר הרע (שם).

סדר ספורי מעשיות הימין:

דרכי ציון אבלות (איכה א) ציון היא בחינת הציונים של כל המדינות, שכלם נתועדים לשם כמו שכתוב (יחזקאל לט): וראתה אדם ובנה אצלו ציון וזהו (ישעיה לג): "חזה" ציון "קרית" מועדינו-ראשי-תבות מ"צ"ח"ק, לשם היו נתועדים כל הציונים, ומי שהיה צריך לידע אם לעשות הדבר או המשא ומתן, היה יודע שם יהי רצון שיבנה במהרה בימינו אמן.

ראה והבן והבט אתה, המעיין, עד היכן הדברים מגיעים אשרי המחכה ויגיע לידע ולהשיג מעט מסודות המעשיות הללו, אשר לא נשמעו כאלה מימים קדמונים.

ודע שכל אלו הפסוקים והרמזים המובאים אחר קצת המעשיות הם רק רמזים וגלוי מלתא בעלמא, למען ידעו כי לא דבר ריק הוא, חם ושלום, וכאשר נשמע מפיו הקדוש בפרוש שאמר שהוא מגלה איזה רמזים בעלמא באיזה פסוקים המרמזים לסוד המעשיות למען דעת שאינו מדבר חם ושלום דברים בטלים, אבל סוד המעשיות בעצם רחוק מדעתנו ועמק עמק, מי ימצאנו.

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'ספ חמור מזהרנצ"ת זצ"ל "צדק צדקי מקובה שדה צדד מספרוי רבצו יהיה תיקון רב"ם

"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

סדר שולחן ערוך ה'פ"ח:

סימן שצא (א) ככל משפטי ביטול למי ששכח ולא עירב בחצירו כן היא במבוי שאם שכחה חצר אחת ולא נשתתפת מבטלת רשותה לשאר בני המבוי או הם לה אע"פ שהם רבים שבני החצר גבי מבוי חשובים כיחיד בחצר וככל משפטי ישראל בחצר עם העכו"ם כן הוא במבוי או בעיר שאין אסור לטלטל במבוי או בעיר המוקפת חומה עד שיהיו שתי חצרות של בתי ישראל בעיר אבל חצר אחת לא אפילו אם הרבה בתים של ישראל פתוחים לתוכה והוא שתהא העיר מוקפת חומה לדירה וסתם עיירות הן מוקפות לדירה וסתם מבצרים אינם מוקפים לדירה וכשיש שתי חצרות של בתי ישראל בעיר צריכים לשכור מכל חצר וחצר של עכו"ם ואין מספיק במה שישכור משר העיר: הגה ויש אומרים דוקא לענין להוציא ולהכניס לרשות העכו"ם אבל לטלטל במבוי יכול לשכור מן השר שהרי דרך המבוי הוא של השר ויכול לסלק כל העכו"ם משם (ריב"ש סימן תש"י) בד"א בשר שאין הבתים שלו וגם אין לו רשות להשתמש בבתי בני העיר כלל אפילו בשעת מלחמה אבל במקום שכל צרכי העיר אינם נעשים אלא ע"פ השר או הממונה שלו ודאי ששכירות מהשר ההוא או משכירו ולקיטו מהני שהרי יש לו רשות להושיב אנשיו וכלי מלחמתו בבתי בני העיר בשעת מלחמה שלא מדעתם: (ב) ישראל אי' הדרי' בחצר יחידי בעיר של עכו"ם שהיא מוקפת חומה ועברו יהודים אחרים דרך שם בשבת ונתאכסנו בחצר אחרת אינם אוסרים עליהם דאורח אינו אוסר ומותרים לטלטל בכל העיר (ועיין לעיל סוף סימן ש"ע):

סימן שצב (א) עיר שהיתה קנין יחיד אפילו נעשית של רבים משתתפים כלם שיתוף אחד ויטלטלו בכל המדינה

וכן אם היתה של רבים ויש לה פתח אחד משתתפים כולם שיתוף אחד אבל אם היתה של רבים ויש לה שני פתחים שהעם נכנסים בזה ויוצאים בזה אפילו נעשית של יחיד אין מערבין את כולה אלא מניחין ממנה מקום א' אפילו חצר אחת ובית לתוכה ומשתתפין השאר ויהיו אלו המשתתפין כולם מותרים בכל העיר חוץ מאותו מקום ששיירו ויהיו אותם הנשארים מותרים במקומם בשיתוף שעושים לעצמם ואם היו הנשארים רבים אסורים לטלטל בשאר כל העיר ודבר זה משום היכר הוא כדי שידעו שהעירוב התיר להם לטלטל בעיר זה שרבים בוקעים בה שהרי המקום שנשאר ולא נשתתף עמהם אין מטלטלין בו אלא אלו לעצמן ואלו לעצמן ואם רצו לערב מבוי מבוי בפני עצמו כל שכן דמהני דאין שיור גדול מזה: הגה וצריך שיעשו ביניהם שני פסין של שני משהויין אם הוא רחב עשר אמות וביתר מי' צריך צורת פתח (טור): (ז) עיר של רבים שיש לו פתח אחד וסולם במקום אחר מערבין את כולה וא"צ שיור שאין הסולם שבחומה חשוב כפתח ואפילו העמיד הרבה סולמות זה בצד זה עד רוחב עשרה לא חשיב כפתח ואם יש לה שני פתחים ויש אשפה לפני אחד מהם כאילו אין שם אלא פתח אחד: (ג) הבתים שמניחים אותם שיור אע"פ שאינם פתוחים לעיר אלא אחוריהם לעיר ופניהם לחוץ ואפילו הוא (רק בית אחד אפילו) בית הבקר או בית התבן שאינם צריכים לערב עושים אותם שיור ומערבין את השאר: (ד) עיר שנשתתפו כל יושביה חוץ ממבוי אחד הרי זה אוסר על כולם ואם בנו מצבה על פתח המבוי אינו אוסר עליהם לפיכך עיר שהיתה קנין יחיד אפילו נעשית של רבים אין מערבין אותה לחצאין אלא או כולה או מבוי מבוי ובונה כל מבוי ומבוי מצבה על פתחו אם רצה

לחלוק רשותו מהם כדי שלא יאסור על שאר המבואות:

סדר לקוטי תפלות היומי:

תתפוז: מלא רחמים חמל עלי ועזרני והושיעני בישועתך האמתיות כי כבר אמרתי לפניך כמה פעמים שכל העצות האמתיות והנפלאות שגלית לנו על ידי הצדיקי אמת, אם אמנם כלם נכוחים וישירים, כלם אהובים, כלם ברורים כלם קדושים, וכלם עומדים ברום עולם, אך מעצם גשמיותנו וקשיות ערפנו קשה עלינו לקיים העצה בעצמה בפרט שרב הדברים כל אחד נתלה בחברו, ואיני יודע מהיכן להתחלה כי אני רחוק משמחה מחמת שפגמתי הרבה בברית קדש, וכן להפך קשה וכבד עלי לשוב על פגם הברית ולזכות לתקן הברית מחמת שאני רחוק משמחה כי עקר שמירת הברית על ידי שמחה, כמבאר בדברי חכמינו זכרונם לברכה בכמה מקומות, ועתה "מאין יבא עזרי", מאין תבא תשועתי, מאין אבקש עזר ותרופה לחולה מדכא כמוני שוטטתי בארבע פנות תרופה לא מצאתי, שבתתי אליך בבשת פנים לשחרך אל בעת צרתי ואתנפל ואתחנן לפניך מלא רחמים בכל עת, מלך אוהב צדקה ומשפט שתזכני ותעזרני ותושיעני ותלמדני ותורני בכל עת דרכי המשפט דקדשה, שאדע ואבין ואשכיל איך לדון ולשפט את עצמי בעצמי בכל יום ויום על כל הדברים שעשיתי ולמצא דרך ועצה נכונה ואמתית שאזכה לקימה באפן שאשוב מעתה מכל דרכי הרעים וממחשבותי הרעות, ולא אשוב עוד לכסלה באפן שאזכה לשוב בתשובה שלמה לפניך באמת ולעסוק תמיד במשפט דקדשה לשפט את עצמי כראוי, כרצונך וכרצון הצדיקים האמתיים עד שאזכה על ידי המשפט שאשפט את עצמי בעצמי לסלק ולבטל כל

המשפטים והדינים שלמעלה ממני, שלא יהיה כח לשום מערער ומקטרג לעורר שום דין ומשפט עלי כלל:

תתרחם: רבונו של עולם, ידעתי כי אין בי כח לזה לסלק כל הדינים והמשפטים מעלי על ידי משפטי ודיני, כי איני עוסק בזה כראוי אך על זה באתי לבקש ולהתחנן לפניך בעל הרחמים שדברי אלה שאני מדבר לפניך יהיה במקום המשפט שאני צריך לשפט את עצמי ותעורר כח המשפט דקדושה של כל הצדיקים והיראים האמתיים שעסקו בזה כל ימיהם, ודנו ושפטו את עצמם יותר ויותר ממה שהיה מגיע להם כמה פעמים, וקבלו על עצמם וסבלו יסורים וצרות וענויים קשים ומרים עבור כלל ישראל והרבה מהם מתו ונהרגו על קדוש השם ביסורים קשים ומרים מאוד, בזכותם וכחם תגרש ותשבר ותמתיק ותבטל כל המשפטים והדינים ממני ומכל בני ביתי ומכל הנלוים אלי ומכל ישראל ותבטל כל הצרות בכלל ובפרט, בגשמיות וברוחניות, בגוף ונפש וממון ולא תתן כח לשום שלוחי הדין הנקראים רצים בחינת רגלין שילכו לעשות איזה דין בישראל חם ושלום, לא לכלל ישראל ולא לכל יחיד ויחיד מישראל ואפלו הדינים והמשפטים והגזרות שכבר נמסרו לרצים ולשלוחי הדין חם ושלום, ואפלו אם כבר יצאו הרצים "מבהלים ודחופים בדבר המלך" לעשות איזה דין ומשפט בישראל חם ושלום, אנא רחום ברחמיך הרבים, חמל על עמך בית ישראל בזכות הצדיקים האמתיים ששפטו ודנו את עצמן כראוי, ובזכות כל הקדושים שנהרגו על קדושת שמך, ותחזור (ותבטל) ותטול ותקח מכל שלוחי הדין את כח המשפט והדין שמסרת להם ותאמר למלאך הרף ידיך, וישוב חרבן אל נדנה כי אתה אוהו ביד מדת משפט, כמו שכתוב: "ותאחו

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'ספד ✧ צַמֵּר מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָל "צַדִּיק צַדִּיק מִקֻּוּה שִׁדְךָ צַחֵד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" ✧
✧ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁע"י יִשְׁבֵּת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ✧

בְּמִשְׁפַּט יָדֵי" וְאִפְלוּ כְּשֵׁאתָה זֹרֵק חֵץ אֶתָּה יָכוֹל לְהַחֲזִירָה
בְּרַחֲמֶיךָ:

תִּתְרַפֵּט: רַחֵם עָלַי וְעַל כָּל הַתְּלוּיִם בִּי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וּבִטֵּל
מִעֲלֵינוּ כָּל מִינֵי צָרוֹת וְדִינֵים שְׁבָעוּלָם, בִּטֵּל מִעֲלֵינוּ כָּל גְּזֵרוֹת
קָשׁוֹת (וּבִפְרָט כָּל הַגְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וּמָרוֹת הַנִּשְׁמָעִין שְׁרוּצִים לְגִזּוֹר עַל יִשְׂרָאֵל חֵם
וְשָׁלוֹם, בְּמִדִּינוֹת וּבִפְרָט הַגְּזֵרָה קָשָׁה וּמָרָה שְׁכַבְר נְגִזְרָה אֶצְלָם וְנִחְתָּמָה בְּחוֹתָם
הַמְּלָךְ, שְׁבַנֵי יִשְׂרָאֵל יִהְיוּ מְצִינִים וּמְזִינִים בְּכָלִי זֵינן לְמַעַן יִתְעַרְבוּ בַגּוֹיִם וַיִּלְמְדוּ
מִעֲשֵׂיהֶם, תְּכַסִּי מִלְחָמָה בְּתוֹךְ אֲנָשֵׁי חָיִל אֹיִ וְאִבּוּי! אֹי לְעֵינַיִם שְׁכַכָּה
רוֹאוֹת, הֲלֹא לְמִשְׁמַע אֶזְנִי דְאֵבָה נִפְשָׁנוּ מְאֲרִיָּה דְעֶלְמָא כְּלָא, הֲבִט מִשָּׁמַיִם וְרָאָה
אֵיזָה מִיִּשְׂרָאֵל רָאוּי לָזֶה לְשֵׁאת כְּלִי זֵינן לְלַחֹם אֶת מְלַחְמוֹתֵיהֶם, וְלַחֲלֵל שְׁבָתוֹת
וְיָמִים טוֹבִים, שְׁבַגְדֵּל הַכְּרָחִי מְכָרָח לְבִטֵּל מְצוֹת הַתּוֹרָה אֹי אֹי! מִי יוּכַל לְשַׁעַר
מְרִירַת הַצָּרָה הַקָּשָׁה הַזֹּאת שְׁמַבְטֵלֵת מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶמוּנַת יִשְׂרָאֵל), אֹי לָנוּ
שְׁרָאִינוּ זֹאת אֹי וְאִבּוּי עֵינֵינוּ דְאֵבָה מְנִי עֵנִי הַצָּרָה הַזֹּאת מָרָא
דְעֶלְמָא כְּלָא, מִי יָכֹל לְסַבֵּל צָרָה כְּזֹאת אֹי אֹי אֹי מִי יָכֹל לְשַׁעַר
מְרִירוֹת הַצָּרָה הַקָּשָׁה הַזֹּאת אֹי מִי יַעֲמֵד בְּזֶה אִי שָׁמַיִם הִקִּיצוּ
לְצַעֲרֵנוּ אִי שָׁמַיִם הַפְּגִיעוּ בְּעֵדְנוּ מְלֶאכִי רַחֲמִים מְשַׁרְתֵי עֲלִיוֹן, חֲלוּ
נָא פְּנֵי אֵל בְּמִיטַב הַגְּיוֹן, אֹלֵי יָחוּם עִם עֲנִי וְאֶבִּיּוֹן אֹלֵי יָרַחֵם אֹלֵי
יָחוּם, אֹלֵי יָרַחֵם, אֹלֵי יָרַחֵם, אֹלֵי יָרַחֵם, אֹלֵי יָרַחֵם: